

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Z., a. s., S., zastúpenej advokátkou Mgr. Z. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na spravodlivé súdne konanie – práva na spravodlivé, nestranné a zákonné prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu – práva na nezávislý a nestranný súd, práva na právnu pomoc, práva na rovnosť účastníkov, práva na verejné prerokovanie veci a práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cbs 7/03-139 z 11. marca 2004 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 271/2004 zo 17. mája 2005 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Z., a. s., S. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

Odôvodnenie:

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2005 doručená sťažnosť Z., a. s., S. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenia jej základného práva na spravodlivé súdne konanie – práva na spravodlivé, nestranné

a zákonné prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu – práva na nezávislý a nestranný súd, práva na právnu pomoc, práva na rovnosť účastníkov, práva na verejné prerokovanie vecí a práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 11. marca 2004 č. k. 10 Cbs 7/03-139 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 17. mája 2005 sp. zn. 1 Obo 271/2004.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd okrem vyslovenia porušenia základných práv zrušil napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu, obnovil stav pred porušením práv a priznal primerané finančné zadosťučinenie. Pred týmto rozhodnutím sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárna.

V obsahu sťažnosti sťažovateľka odôvodňuje návrh na rozhodnutie vo veci samej tým, že krajský súd a najvyšší súd jej odňali možnosť konať pred súdom (strana 3 návrhu), a uvádza spolu s citovaním judikatúry najvyššieho súdu, v čom spočívalo toto odňatie možnosti konať pred súdom. Tie isté argumenty sťažovateľka opakuje v rôznych kombináciách aj na strane 4 pod bodom 2.B a na strane 5 pod bodom 2.C návrhu.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že sťažovateľka mala s ohľadom na dôvody sťažnosti v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy svojich práv, porušenie ktorých v konaní pred ústavným súdom namietala. Týmto účinným opravným prostriedkom nápravy bolo v jej prípade dovolanie podľa § 236 v spojení s § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ktoré je prípustné podať aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Sťažovateľka takéto dovolanie zrejme nepodala, ale obrátila sa priamo na ústavný súd, čo princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu nedovoľuje. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ústavný súd považuje dovolanie podané z dôvodu, že došlo k odňatiu možnosti účastníka konania konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, IV. ÚS 130/03).

Na základe týchto záverov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

